

Lipcsey Emőke

Dav

Minden azzal kezdődött, hogy száz gömbölyűfejű delfin Ausztrália nyugati partja felé vette az irányt. A furcsa jelenségre először egy halászhajón figyeltek fel. A delfinek a parttól mintegy három-négy kilométerre gyülekeztek. Szorosan összebújva, egy helyben úszkáltak egymás körül, és farkuszonyaikkal a vizet csapkodták. A gomolygó csoport lassan közeledett a part felé. Egy óra elteltével már Dav is látta, ahogy a csoportból egy delfin kiválik, eleinte kissé bizonytalanul, majd egyre sebesebb tempóban kifelé veszi az irányt. Pár perc múlva az állat ott hevert nem messze tőle a fővenyen.

A partszakasz népszerű kiránduló- és fürdőhelynek számított, s mivel hétvége volt, elég sokan sétálgattak arrafelé, vagy ahogy Dav is, csak üldögéltek a homokban. Különös érzés volt, ahogy a nap a bőrét bizsergeti. Évek óta nem ült így a szabadban, póló nélkül. Hunyorgott a szikrázó fényben. Megszokta, hogy egy légkondicionált szobában, lehúzott redőnyök mögött ül, szemben a képernyővel.

A téli időszak vége felé járt, s bár erősen tűzött a nap, kevesen merészkedtek a vízbe. Mikor a delfin hatalmas teste a fürdőzők közé robbant, többen felsikoltottak. Csodával határos módon senki nem sérült meg, de a fürdőzők hanyatt-homlok menekültek a partra. Az állat széles hátsó uszonyával tehetetlenül ide-oda verdesett a sekély vízben. Dav felállt, és kicsit távolabb húzódott, éppen amikor egy másik delfin is felgyorsított, és ugyanúgy zátonyra futott a fővenyen, mint a társa.

Az emberek hátráltak, és Davvel együtt megbabonázva figyelték, amint a többtonnás testek a csapatból egyenként kiválva egymás után veszik a part felé az irányt. Mintha egy előre eltervezett koreográfiához igazodott volna, olyan volt a jelenet. A soron következő delfin mindig csak azután indult, miután társa már célba ért. Egyértelmű volt, hogy a cél a part. Fél óra után a csapat fele ott vergődött a tédig erő vízben, ahonnan már nem voltak képesek visszaúszni a tengerbe.

– Emberek, csináljunk valamit! – kiáltotta valaki. – Próbáljuk visszahúzni őket a vízbe, különben elpusztulnak!

A bábéskodók, mintha csak ekkor szabadulnának a jelenet hatásától, megmozdultak. Egyesek mobiltelefonjuk után nyúltak, és filmezni kezdtek, mások azonban a víz felé indultak. A mentőakció nem volt veszélytelen, mert a vadul vonagló, súlyos testek bárkiben kárt tehetek volna.

Addigra a halászhajóról értesítették a parti őrséget. Megkezdődött a mozgósítás. Mire az állatmentő szervezetek és a katasztrófavédelem munkatársai, a bűvárok, valamint a Facebookon és egyéb szociális médián toborzott önkéntesek a helyszínre értek, valamennyi delfin ott vergődött a sekély vízben. A tenger felől hajók, csónakok tartottak az öböl felé, az égen helikopterek köröztek, és a part felett egy Coca-Cola-reklámmal ellátott hőlégballon lebegett.

Davet az egész jelenet egy akciófilmre emlékeztette, másfelől úgy tűnt fel előtte, mintha egy számítógépes játék virtuális világának kiterjesztése lenne. Valamikor so-

kat beszélgetett ilyesmiről a barátnőjével, Judyval, aki sehogyan sem akarta megérteni, hogy nem lehet éles határt vonni a valóság és a virtuális valóság közé.

– Nem lepődnék meg, ha nyolcvan év múlva pontosan ugyanolyan szimulációk léteznének a virtuális világban, mint a kézzel foghatónak nevezett valóságban – mondta Dav.

Barátnője szeme elkerekedett.

– Ha ugyanolyan lesz minden, akkor mire való a nagy felhajtás a virtuális világ körül? Akkor mi a francnak kell ez az egész? – kérdezte.

Ez volt az a pillanat, amikor Dav feladta, hogy Judyval efféle dolgokról beszélgessen.

Dav nem vett részt a mentőakcióban. Lüktetett a halántéka, szédült, és egyre jobban fájt a feje. Ez csak napszúrás lehet, gondolta. Nem volt rajtam a baseballsapka. Gyerekkoromban kaptam napszúrást utoljára, gondolta, és egy fa tövében elhányta magát.

Mikor visszaért a hotelbe, fejét a zuhany alá tartotta, és megivott két pohár vizet. Szobája a tizenötödik emeleten volt. Kinyitotta az ablakot, kihajolt, aztán mély levegőt vett.

A repülőút fele eseménytelenül telt, Dav el is szundikált. Aztán jöttek a turbulenciák. Kemény oldalszél dobálta a gépet. Dav émelyegni kezdett. A delfinekre gondolt. A vonagló vagy már magzatpózbba kuporodó testek látványától nem tudott szabadulni. Olvasta valahol, hogy ilyen tömeges öngyilkosságra emlékeztető esetek máskor is előfordultak. Tasmánia partjainál 2020-ban például négyszázhetven delfin úszott a partra, és közülük csak százhetvenet sikerült megmenteni. Pontosan emlékezett a számokra. Soha nem gondolta volna, hogy egyszer szeme előtt zajlik le egy ehhez hasonló jelenet.

Egymás körül vonagló testek. Anyja egy egész nejlonzacskót képes volt megtölteni barna meztelencsigával. Esténként végigjárta a kertet, és összegyűjtötte a veteményeskertben az ágyásokban pusztító spanyol meztelencsigákat. Ez a faj különösen invazív, himnős és rendkívül gyorsan szaporodik. Ahova beveszi magát, levél nem marad a szárazon.

A tompa motorzúgástól újra elálmosodva, félálomban villant fel előtte a kép gyerekkorából, ahogy az asszony elé tartja a zacskót, hogy megmutassa az esti zsákmányt. Dav undorodott a látványtól. Arra is emlékezett, hogy a csigák nem mindig a bekötött nejlonzacskóban végezték. Anyja időnként egy hegyes késsel járta végig a kertet, és egyszerűen csak átdöfte mindenféle csúszó-mászó áldozatait.

Igyekezett elterelni a gondolatait. Útitervében Ausztrália után Európa szerepelt. A kontinensutazás nem az ő ötlete volt. Szülei lepték meg vele. Rábeszélték, hogy a cégtől háromhónapos szabadságot kérjen. Dav éjjel-nappal dolgozott, és egyedül élt. A szülők aggódtak érte. A szabadságot megkapta, bár nem volt egyszerű. Közvetlen főnöke túl hosszúnak találta a három hónapot.

– A kutatás mostani stádiumában nem szerencsés, ha ennyi ideig távol leszel. Te is tudod, hogy egyik napról a másikra, robbanásszerűen új eredmények születnek, mondta. Ebben a fázisban nagy szükségünk lenne rád – jelentette ki.

Az utolsó szót végül a vezérigazgató, azaz a Vezér mondta ki. Dav megkapta a szabadságot, a szülők pedig átutalták bankszámlájára az utazás teljes költségét.

A gépnek Rómában kellett volna landolnia, de az időjárási viszonyok nem engedték. Orkánérosságú szél fúj, így Milánóban szálltak le. Milánón ekkorra már átsöpört az a vihar, ami éppen az olasz fővárosban tombolt. Elsodort autók, kidőlt fák, sártenger, elárasztott utak és pincék jelezték, hogy ott járt.

A városban lázas munka folyt. Mindenütt a pusztítás nyomait igyekeztek eltüntetni. Dav a Navigli városnegyedben szállt meg. A csatorna partján a vendéglősök már újra kitétték az asztalokat, és bár szokatlanul kevesen vacsoráztak a máskor zsúfolásig megtelt teraszokon, lassan újraindult az élet.

Dav pizzát rendelt és buborékmentes ásványvizet. Mechanikusan rágta a falatokat, miközben az egyre növekvő nyüzsgést szemlélte. A csatornaparton, lábukat lógatva, nevetgélő fiatalok üldögéltek, drága divatmárkákba vagy éppen hanyagul laza szerelésbe öltözött hölgyek és urak, lányok, fiúk és transzneműek sétálgattak ráérősen. Soha nem járt még Olaszországban, soha nem járt még Európában. Hallgatta az idegen, elegánsan szárnyaló, magabiztosan könnyed nyelvet, és azon kapta magát, zavarja, hogy nem angolul folyik a szó. Bánta már, hogy hagyta magát meggyőzni, és belevágott a kontinensutazásba. Hiányzott neki a megszokott környezet kiszámítható biztonsága, a légkondicionáló surrogása, az elsötétített szoba és az algoritmusok világa.

De mégsem az utazás, a folyton változó környezet zavarta leginkább. Főleg az aggasztotta, hogy valami benne is változott. Nem tudta megfogalmazni, mi az, ami más lett, de azt érezte, hogy semmi nem ugyanolyan, mint azelőtt. Ennek a változásnak legidegesítőbb jele az volt, hogy a bal kézfejen, a mutató- és a hüvelykujja közé beültetett mikrochip rendellenesen működik. A bőr felszínén semmi nem mutatta, hogy alatta egy – a biometrikus azonosításhoz használatos – apró tárgy lapul. Megszokta, hogy ámulva néznek rá a boltban, mikor fizet, hogy nem bankkártyát érint a szkennelhez, hanem a kézfejét. Bár a Völgyben elég sokan vannak, akik ezt a parányi, biometrikus eszközt használják fizetéshez, de a Bay Walley más világ. A leolvasás pillanatában a bőr alá helyezett chip felvillan, ami a bőr felszínén is látszik. A néhány másodpercig világító vörös pont a külső szemlélő számára talán ijesztő.

Davot soha nem zavarta sem a látvány, sem a beépített eszköz, de az utóbbi időben a chip mintha önállósította volna magát. Néha teljesen kiszámíthatatlanul világítani kezdett, és percekig, sőt egyszer félóráig is izzott a vörös pont a kézfejen. Ilyenkor zsibbadni kezdett a hüvelykujja, és ami a legkülönösebb, szeme előtt olyan képek jelentek meg, amelyekhez, úgy érezte, semmi köze nincs. Olyan emlékeket élt át, amelyek soha nem történtek meg vele, és számára ismeretlen emberek bukkantak fel, akik azt a látszatot keltették, mintha valami közük lenne Davhez, mintha régről ismernék egymást. Amikor a vörös pont kihuny, az emlékek meg az idegenek visszavonultak, és látszólag minden visszatért a megszokott kerékvágásba. Dav azonban nem tudott szabadulni az ismeretlen emlékektől, nem tudta megállni, hogy később foglalkozzon velük. Nem gyakran fordult elő, hogy a chip magától beindult, de elég sűrűn ahhoz, hogy Davot nyugtalanítani kezdje a furcsa jelenség.

El is határozta, hogy hazatérve kicserélteti az implantátumot, és beszél róla a fejlesztőkkel, vajon mi lehet a magyarázat a chip rendellenes működésére.

Gondolataiból egy hang zökkenette ki. Valaki angolul szólította meg. Egy mosolygó, hátizsákos lány állt az asztalánál.

– Heló, Párizsból mégsem Budapestre repültél, hanem Milánóba? – kérdezte a lány. Dav csak bámult rá.

A lány elnevette magát.

– Meg sem ismersz? Pedig csak egy hete találkoztunk – mondta, és hátizsákját a földre téve leült Davval szemben.

– Ha vársz valakit, elmegyek, de ha nem zavarlak, én is megennék itt egy pizzát – mosolygott ismét a fiúra. – Gondolom, már leesett, hogy hol találkoztunk. George Pompidou, szökőkút, rémlik?

Dav kínosnak érezte a helyzetet. Arcmemóriájával eddig nem volt gond, és miután a lány Párizsról kezdett beszélni, valószínűnek tartotta, hogy ő keveri össze valakivel.

– Én még életemben nem jártam Párizsban – szólalt meg végül, és valami mosolyfélével próbálkozott.

Most a lány jött zavarba.

– Bocsi, de megesküdnék rá, hogy veled dumáltam olyan jól egy hete. Elképesztő hasonlóság. Davnek hívnak, nem? És AI-fejlesztéssel foglalkozol a Szilícium-völgyben. Algoritmusokat gyártasz éjjel-nappal – tette hozzá nevetve, hogy a kínos helyzetet enyhítse.

– Én még életemben nem jártam Párizsban – ismételte. – És... csak most végeztem az egyetemen... Mielőtt melót keresek, utazgatok egy kicsit. De tényleg Davnek hívnak. – fejezte be a fiú egyre magabiztosabban a mondanivalóját.

Egy pillanatra elakadt a beszélgetés. Dav az emlékezetében kutatott, vajon hol találkozhattak, vagy honnan tudhatja a lány, hogy ő kicsoda. Emlékezett rá, hogy az utazás előtt főnöke óvatosságra intette.

– Az AI-fejlesztés körül nagy verseny folyik. Jobb, ha nem említed senkinek, hogy mivel foglalkozol. Ki tudja... Jobb félni, mint megijedni – mondta.

Dav megfogadta a főnök tanácsát, akikkel az útja során kapcsolatba került, mindenkinek azt mondta, hogy programozó, most fejezte be az egyetemet, de még nem tudja, hol fog elhelyezkedni. És akkor most jön ez a lány, aki mindent tud róla, amit a főnöke szerint nem kellene. Félelmetes – gondolta, de valójában nem ismerte a félelmet. Mindennapjait egy olyan buborékban élte, ahol a félelem szóhoz nem kapcsolódott tartalom.

Hátradólt a széken, és ivott egy korty vizet.

A hosszú, barna hajú lány ült vele szemben, és éppen megrendelte a pizzáját. Kifogástalanul beszélt olaszul. Arcán két apró gödröcske jelent meg, mikor mosolygott. Davnek tetszett a lány.

– Oké, akkor összekeverlek egy tök ugyanolyan sráccal, mint te – fordult felé ismét. – Az is király, hogy mindkettőtöknek ugyanaz a neve.

Dav vállat vont, de csak látszólag volt közömbös. Most már tudni akarta a rejtelmy nyitját. A lány azonban igyekezett másra terelni a szót, hogy ne hozza zavarba.

– Alig tudtam eljutni Párizsból Milánóba. A gépemet törölték a vihar miatt. Csak egy nappal később tudtam indulni.

– A klímaváltozás – bólogatott Dav. – Egyre szélsőségesebb lesz az éghajlat – tette hozzá kissé színtelen hangon.

– Az. És egyre durvább dolgok történnek a természetben! Például Ausztráliában száz delfin csak úgy kiúszott a partra. Tömeges öngyilkosság.

– Igen, olvastam róla... – felelte a fiú.

– Minden összefügg – komorodott el a lány. – Tuti, hogy kiderül egyszer, ennek is a klímaváltozás az oka, mert már nem először fordul elő ilyen.

Dav ismét csak bólintott.

– Hallottam, mikor rendeltél, hogy jól beszélsz olaszul – mondta.

– Anyám olasz. De apám dallasi. Én is ott nőttem fel. És te, honnan jössz? – kérdezte, miközben bekapott egy falat pizzát.

– San Francisco.

– Oké, akkor mégiscsak a Bay Walley környékéről – nevetett a lány.

Dav nem bánta, hogy visszakanyarodnak a témához.

– Nincs véletlen egy fotód a srácról, akivel összekeversz? – kérdezte.

– Ó, persze, hogy van! – kapta elő a lány a mobilját, és görgetni kezdte a fotókat. – Ez a Pompidou előtt készült, a szökőkútnál, ott kezdtünk el dumálni, aztán itt van egy fent a Montmartre-on, oda már együtt mentünk, ez meg egy szelfi kettőnk-ről az üvegpiramisnál – tartotta a lány Dav elé a képernyőt.

Döbbenetes volt a hasonlóság. Dav megborzongott. Az arc az ő arca, még a szemöldök enyhe aszimmetriája is ugyanaz.

– Látom, téged is meglep – nevetett a lány. – Nincs ikertestvéred?

– Mit mondtál, Budapestre ment tovább?

– Igen, és azt mondta, három hétig marad. Meghívott, látogassam meg, mert valami hatalmas lakást bérelt, én is bőven elférnék benne. Megkaptam a címet is. Még nem döntöttem el, megyek-e arrafelé.

Dav hallgatott, végül rászánta magát, hogy megkérdezze:

– Megadnád az elérhetőségét a Facebookon?

– Nincs rajta a fészen. De mobilszáma van. Azt megadhatom. Meg a címet is. Szerintem nem fog haragudni, ha felkeresed. Biztos neki is poén lesz, hogy találkozhat a hasonmásával. Vagy bocsnak, neked lesz poén, hogy találkozol a hasonmásoddal – mondta a lány, és arcán megjelent a két gödröcske, mikor felnevetett.

– Nyugodtan mondd meg neki, hogy Lia küldött.

– Oké. Rajta vagy a Facsen? – érdeklődött a fiú.

– Nopp, köszí... De adhatok egy mobilszámot. A Viberen is rajta vagyok. Sok sikert! – állt fel Lia, miután elérhetőséget cseréltek, majd vette a hátizsákját, és elindult. Nem nézett vissza.

Dav legszívesebben megszakította volna az utazást, de kínosnak érezte volna, hogyha ilyen könnyen megfutamodik. Az elsötétített szoba falain kívül a világ lármás, kaotikus, túl sok benne a testközeli valóság. És akkor még itt van ez a hasonmás is. Vagy ikertestvér, ahogy Lia nevezte. Dav biztos volt benne, hogy nincs ikertestvére. Szülei elmondták neki, hogy évekig vártak rá, és hogy mekkora öröm volt számukra, mikor

végre megszületett. Valószínűtlen, hogy egy ikertestvért ne tartottak volna meg. Elhatározta, hogy Budapestre repül, és felkeresi a másik Davet, aki ezek szerint szintén AI-fejlesztéssel foglalkozik a Völgyben. De hogyhogy nem találkoztunk? – töprengett.

A Völgyben szinte mindenki ismeri egymást, bár egyesek szerint a beáramló tőke és a techcégek szétverték azt a kicsit hippis, laza életformát, ami egyedivé tette a helyet. A Bay Walley azonban még mindig egyfajta oázis, és olyan, mintha egy nagy család lakná. A képernyő előtt, állhatatos munkával töltött intenzív órák után lazíthatsz, és bárkivel összefuthatsz egy-egy meetingen, egy cool bulin, egy startupversenyen, vagy benézhetsz valamelyik campus kávézójába.

Dav azonban alig mozdult ki otthonról, hogy valakivel találkozzon. Néha beült egy-egy kosárlabdameccsre. Kedvence a Golden State Warriors, a kosártörténelem egyik legdominánsabb csapata volt. Gyakran kóborolt egyedül, minden cél nélkül a kertváros kihalt utcáin, és néha azon kapta magát, hogy már a Golden Gate híd lábáig, vagy az Apple ufóhoz hasonlatos főhadiszállásához jutott. Nem kerülte kifejezetten mások társaságát, de úgy vélekedett, hogy az interakcióra számtalan virtuális platform létezik, ezért nincs feltétlen szükség fizikai jelenlétünkre ahhoz, hogy valakivel beszéljünk.

Nem élhetsz mindig buborékban, mondta az anyja. Dav éppen ellenkezőleg vélekedett, és tudta, hogy a Bay Walley kertvárosában nem ő az egyedüli, aki csak akkor teszi ki a lábát az anyja szerint valóságos világba, ha nagyon muszáj. Az igazi élet nem a bárókban, hanem a lehúzott redőnyök mögött zajlik, és az igazán fontos kapcsolatok is digitális platformokon szövődnek akkor is, ha sokan egyik meetingről a másikra rohanganak, vagy zúzó bulikon füveznek és szexelik végig az éjszakát.

Dav olyan algoritmusok létrehozásával foglalkozott, amelyek alkalmasak mesterségesintelligencia-modellek kifejlesztésére, amelyek tanulhatnak az adatokból, illetve az adathalmaz ismeretében előrejelzéseket készíthetnek, és választani is képesek. Az AI-algoritmusok értelmezése kihívást jelent, és a feketedobozban zajló döntéshozatali folyamat gyakran átláthatatlan. Davet azonban éppen ez hozta lázba. Hogy van egy feketedoboz, amelybe betáplálja az adatokat, de hogy a doboz belsejében mi játszódik le, ismeretlen. Izgatta a kérdés, vajon a rendszer a feltöltött információ birtokában hogyan jut el a döntésig, és miért éppen azt a megoldást választja.

Munkáján kívül még egy szenvedélye volt, a Mindark által fejlesztett Entropia Universe. Szeméhez illesztette a VR-headsetet, a számítógépe elé ült, és órákig bolyongott a virtuális világban. Minden játékos valamilyen szerepbe bújt. Harcosok, földművesek, bányászok, tudósok és számtalan más karakter népesítette be Entropiát, akik keményen dolgoztak, és élték a maguk életét. Házat építettek, ruhát, fegyvert, földeket, különféle használati tárgyakat is vásároltak virtuális pénzéért. Külön csavar volt azonban a játékban, hogy a virtuális pénzt valódi valutára, elsősorban dollárra lehetett váltani, ha tehát a virtuális világban valaki keményen dolgozott, fizetését a való világban is felhasználhatta.

Mivel Dav biztos volt benne, hogy a virtuális világ hamarosan integrálja a való világot, ezért különösen értékelte, hogy a virtuális fizetőeszköz a valóságban is használható. Ezért mikor a Worldcoin kriptoprojekt beindult, azonnal csatlakozott. A platformra regisztráltak huszonöt egységnyi virtuális fizetőeszközt kaptak, mely az Open AI szerint akár a jövőbeli világváluta is lehet. A Worldcoin fejlesztői ráadásul mun-

katársai voltak, a fizetőeszközt legalábbis ugyanaz a cég hozta létre, amelynek Dav dolgozott. A felhasználóknak csupán az íriszüket kellett beszkenyelni, hogy ezzel a biometrikus azonosítással váljon ellenőrizhetővé, hogy a kliens valóban regisztrált-e már a platformon.

Dav az elsők között szkenneltette be az íriszét. Cseppet sem aggasztották a személyes adatokkal történő visszaélés esetleges kockázatai. Úgy vélte, az ujjlenyomat alapján való azonosítás már elavult, és ez az új biometrikus technológia sokkal hatékonyabb. Mivel minden ember írisze egyedi, akárcsak az ujjlenyomata, hamarosan elég lesz egy szenzorra tekintenünk, hogy bárhol, bármilyen helyzetben azonosíthatóak legyünk a központi adatbankban tárolt, íriszünkhöz rendelt alfanumerikus World ID alapján. Dav biztos volt benne, hogy az adatbankban tárolt információ később a mesterséges intelligencia fejlesztésében is szerepet kaphat.

A Sforza-kastély előtt, a szökőkútnál üldögélt. Tekintetével követte a magasba törő, majd darabokra hulló vízsugarakat. Gondolatai Liára terelődtek. Davnek már régóta nem volt barátnöje. Otthon ezen nem is töprengett, megszokta. A munkája és a képernyő mögött feltárló világ kitöltötték az életét. A mindennapokból kizökkenve azonban ez is eszébe jutott. Lia tetszett neki.

Megbeszélhettem volna vele, hogy menjünk el együtt valahová – gondolta –, hogy együtt nézzük meg ezt a várat, például. Felhívhatnám, megadta a számát. Ha valaki az Államokból Európába utazik, ilyen régi dolgokat szokott megnézni, mint ez a kastély – fűzte tovább a gondolatait.

Egy lány és egy fiú ült le mellé a padra. A fiú fekete-afrikai, a lány pedig talán pakisztáni lehetett. Zsebre dugott kézzel pihentek egymás mellett. Fásult tekintettel, hallgatagon bámultak maguk elé. Külsejük ápolatlan volt. Hajuk kócos, ruházatuk piszkos. A fiú szakadt, koszos farmert és egy lyukas pulóvert viselt, a lány egy ételfoltokkal teli, nagy kabátot, pedig melegen süttött a nap. Arca maszatos volt. Dav hallott róla, hogy sok a menekült Európában. Az embercsempészek kiteszik őket valahol, aztán fedél és munka nélkül, napról napra élnek. Vajon ők hogyan találtak egymásra? Egy fekete és egy pakisztáni Olaszországban – töprengett. Meglepte, hogy ilyesmin járnak a gondolatai.

Judy jutott eszébe, a legutóbbi barátnöje. Öt éve már, hogy szakítottak. Másfél évig voltak együtt. Judy nagyon bosszantó tudott lenni. Teljesen bele volt habarodva Európába és a régi dolgokba. Várak, festmények, múzeumok, építészet. Évente kétszer is megfordult az öreg kontinensen. Folyton regényeket olvasott. Dav szerint Judy a múltban élt, és csak romantikázni akart. Lehetett vele szexelni, de elvárta volna, hogy virágot vegyen neki, hogy gyertyafénynél vacsorázzanak, ilyesmi. Dav pedig ezzel nem tudott mit kezdeni. Szakítottak.

Este a szállodában megint beindult a mikrochip. Már lefekvéshez készülődött, mikor a vörös pont felizzott a kézfejen. Aztán jöttek a zsibbadással az ismeretlen emlékek. Először valami erdőben táborozott a barátaival. Talán tizenöt éves lehetett. Ültek a tábornút körül, énekeltek. Dav a gitárt pengette, pedig valójában életében nem volt a kezében gitár. És életében nem volt táborban a haverjaival. A barátok, akikkel a tűz körül üldögélt, mind idegenek voltak, pedig a nevüket is tudta. Jane, Ashi,

Noel, Dick, Jonatan, Elyn, George, Willy, és még sokan mások. Beszélgettek. Szerelmes volt az egyik lányba, aki szintén ott ült a körben. Mikor a tűz elhamvadt, mindenki visszavonult. Dav egyedül lakott az egyik sátorban. A lányra gondolt, mikor szétnyílt a sátorlap, és az beosont hozzá. Mellé bújt. Szeretkeztek. Jane-nek hívták. Ebben az ismeretlen emlékből ő volt az első szerelme, pedig Davnek soha nem volt Jane nevű barátnője. Első szerelmét tizenkilenc évesen, egy kosárlabda-mérkőzését követő partyn ismerte meg.

A vörös pont tovább fénylett a kézfejen, miközben rátört a következő emlék. Játszóterén üldögélt egy padon. Annyi idős lehetett, mint most, körülbelül harminc. A játszótér a Párizs környékén fekvő Saint-Germain-en-Laye-ben volt, egy kastélyhoz közel. Dav gyorsan feljegyezte mobilján a városka nevét, hogy később el ne felejtse. A kastélyt pompás, szigorúan geometriai elrendezésű park vette körül. A növények is szabályos alakzatokat formáztak. A legtöbb bokor és fa kocka-, téglatest-, henger-, hasáb-, gúla- vagy kúpalakú volt, de akadt köztük olyan is, amelyet valamilyen állatformára nyírtak. A játszótér a park szélén állt. A gyerekek hintáztak, futkostak, nevetgéltek, mászóókákra kapaszkodtak, sírtak, mikor a homokozóban összekaptak, vagyis minden úgy volt, ahogy az egy játszótéren lenni szokott. Dav azonban sem otthon, sem máshol nem járt játszótérre, hogy a gyerekeket figyelje. Még Franciaországban sem fordult meg soha arrafelé. Ebben az idegen emlékből pedig ott ült a padon, egyre jobban idegesítette a gyerekszív, és nem értette, miért ül itt tulajdonképpen. Felállt, hogy a parkban egy csendesebb zugot keressen. Elindult egy geometriai alakzatokra nyírt sövény labirintusában, ahonnan egy szinte vonalzóval húzott, apró kavicsfal felzúrt sétatútra ért. Tetszett neki ez a szinte matematikai pontossággal kialakított park. A nap erősen tűzött, Dav hunyorgott. Kezével beárnyékolta a szemét, hogy megbizonyosodjon felőle, valóban jól látja-e, hogy a távolban, két rombusz alakú virágágyás között, egy félreeső padon Lia üldögél. Dav a zsebében megtapogatta zsebkését, és a lány felé indult.

Ekkor hunyt ki kézfejen a vörös pont. Az invazív emlékek visszahúzódtak. A szállodai szobában ült az ágya szélén. Mérté az időt. Az emlékek rohama nyolc és fél percig tartott. Üresnek érezte magát. Ez alatt a nyolc és fél perc alatt az a furcsa érzése támadt, hogy nincsenek saját emlékei, ezek valaki máshoz tartoznak. A feltevés ellen szólt, hogy a sok ismeretlen helyszín és szereplő között a korábbiaktól eltérően váratlanul egy általa ismert személy, Lia is megjelent egy villanásra. Ez még jobban nyugtalanította, mint az idegen emlékek. Az utolsó képet pedig különösen aggasztónak találta.

Megpróbálta felidézni, mikor történt meg először, hogy a bőre alatt lévő implantátum önállósította magát, és elindította benne ezt a különös emlékfolyamot.

Úgy döntött, nem telefonál, csak találmra becsenget a másik Davhez. Hiába mutatja meg Lia a szelfiket, Dav kételkedett, hogy valóban létezik egy alteregója. A lány talán átvágta, gondolta, de arra egyelőre nem talált magyarázatot, hogy miért tette volna. Bosszantotta, hogy túl sokat gondol Liára. Nem tudta eldönteni, vajon csak az állítólagos hasonmás miatt, vagy azért, mert valójában a lány is érdekli. Szerette volna megérinteni a két gödröcskét az arcán, mikor nevet, és tenyerével végigsimítani a lány hosszú, barna haját.

Budapest ugyanúgy zavarba ejtette, mint Milánó, és ismét csak azt a következtetést vont le, hogy minden európai város hasonlít egymáshoz. A házakat, az em-

bereket, de még a levegőt is nyugtalanítóan átítatja a múlt, Dav pedig úgy érezte, a múlthoz semmi köze.

A Google Maps segítségével könnyen megtalálta a házat. Valami dombra kellett felkapaszkodni egy végtelen lépcsősoron, melyet sűrű fák szegélyeztek. Lombkoronájuk szinte teljesen eltakarta a mögöttük megbúvó épületeket. A lépcsősor tetején azonban tágas tér fogadta. A teret díszes homlokzatú házak ölelték körül. Ez a fajta építészeti elbizonytalanította. Nem értette az ívelt ablakok, a szeszélyesen kanyargó, növényekre emlékeztető ornamentika és a váratlan kiszögelések szabálytalan geometriáját, melyet néhol még freskók is bonyolítottak.

Dav Kettő a legdíszesebb homlokzatú házban lakott. A háztetőt zöld, sárga és kék mázas cserepek fedték, melyeket a kapuval egyvonalban egy hatalmas, hármasszív freskója tört meg. A szívekben madarak, tulipánok és levelek kuszasága. A zöldre festett, íves hármaskapu kovácsoltvas girlandjai között a festett üvegmozaikot növényi mintákkal körbefont női arcok díszítették.

Dav bepötyögte a kódot, amit Liától kapott, majd belépett. A lépcsőház falfreskóit a homlokzathoz hasonló ívelt vonalvezetés, élénk színek és elképesztő ornamentikák jellemezték. A széles csigalépcső kovácsoltvas korlátja egy őserdő bujaságával vetekedett. Seholy egy egyenes vonal, ami menedéket kínált volna, még a lépcsőfokok is ívesek voltak, hogy Dav szinte beleszédült, ahogy felfelé lépkedett. A lifthez nem volt bizalma, olyan réGINEK tűnt. Attól tartott, elakad valahol két emelet között.

A harmadik emeleti tágas lépcsőházból csak három hatalmas ajtó nyílt. Dav tudta, hogy a másodikon kell becsengetnie. A csengő éles, berregő hangot adott, de senki nem sietett elé. Dav még kétszer próbálkozott, fülét is az ajtóhoz tapasztotta, de belül semmi mozgást nem érzelt.

Most sem akart telefonálni. Úgy döntött, inkább visszajön estefelé.

Nem volt kedve nyakába venni a várost. Betért egy közeli kávézóba, és helyet foglalt az egyik asztalnál. Rajta kívül senki nem ült bent, ám a kerthelyiség megtelt vendégekkel. Hatalmas napernyők alatt, és a környező fák árnyékában tereferáltak az emberek, vagy valamelyik kifejezetten napos asztalnál ülve sütkeztek. Dav az üres helyiség egyik sarkában talált egy kényelmes fotelt. Belesüppedt, mintha soha nem akarna onnan felállni. Megnyugvással töltötte el a légkondicionáló otthonosan surrogó hangja. Kávét, Coca-Colát, vizet, szendvicset, frissen sült csirkés quiritót rendelt, majd ismét kávét, vizet, gyümölcslel ivott, és egy sárga krémmel vastagon megrakott süteményt is kipróbált, melyről fogalma sem volt, hogy mi, de ízlett neki. Minden ízlett neki, még a csirkés lepény is, pedig ritkán fogyasztott húsfélét. Nem volt vegetáriánus, mint sokan a Völgyben, de úgy vélte, nem fenntartható a mértéktelen húsfogyasztás.

A Völgy lakói újra felfedezték az askézis lényegét, vagyis a testi vágyak és örömök korlátok közé szorítását. Mivel azonban a lélek létezését tudományos elme nem fogadja el, a lélek tökéletesítése helyett az információáradatban és a megfeszített munkatempó miatt túlingerelt agy lankadó motivációjának visszaszerzése a cél. A mértékletesség jótékony hatását rendszeresen végzett dopaminböjton keresztül tapasztalják meg. Hetente egyszer megvonnak maguktól minden olyan tevékenységet, ami az agyban a jutalomérzetért felelős dopamint stimulálja. A böjtnap nem azzal indul, hogy reggelre ébredve a mobiltelefon után nyúlunk, majd a konyhába

indulunk kávéfőzni. Az egész arról szól, hogy mindenről lemondunk, ami örömforrás lehet. Nincs szex, nincs alkohol, nem használunk számítógépet, kikapcsoljuk a mobiltelefont, nem csetelünk sem a barátokkal, sem a munkatársakkal, ha lehet, egész nap koplalunk, vagy a víz mellett csak igen minimális táplálékot fogyasztunk. A napot egyedül töltjük, nagyokat sétálunk, gondolatainkat pedig papírra vetjük. A hatás nem marad el. A dopaminbőjtellel töltött ingerszegény nap után jutalomfüggő agyunk annál nagyobb hálával fogadja majd a hétköznapi meg szokottá vált örömeiket, és megszokozott erővel birkózik meg az örületes munkatempóval.

Dav eleinte idegenkedett a dopaminbőjteltől, de mivel munkatársai nagy része heti rendszerességgel visszavonult, végül ő is követni kezdte a trendet, és érezte jótékony hatásait.

Lassan sötétedni kezdett. A vendégek jöttek-mentek, kicserélődtek a kávézóban, csak Dav ült kitartóan a sarokban. Órájára nézett. Nyolc múlt. Úgy gondolta, ideje elindulni.

Ezúttal az első csengetésre kinyílt az ajtó a harmadik emeleten. Köszönés helyett önkéntelenül felnevetett, mikor szembe találta magát a tükörképével. Tehát igaz, amit Lia mondott, gondolta.

– Már vártalak, gyere be – mondta a másik Dav, és valamiféle mosollyal próbálkozott. – Lia mondta, hogy fel fogsz keresni.

Letette hátizsákját a fogas alá, és levette a cipőjét, majd kezét nyújtott.

– Dav vagyok.

– Dav vagyok – visszahangozta a másik, és ő is kezét nyújtott. Még a hangja is ugyanúgy csengett.

Nevetséges volt ez a bemutatkozási ceremónia, hiszen mindketten tudták, hogy mire számítanak, bár Dav nem emlékezett rá, hogy megígérte volna Liának, hogy felkeresi ezt az elképesztő hasonmást.

A lakást a grandiózus terek uralták. Nem volt benne sok bútor, és a három egymásba nyíló óriási szobában mindenhol parketta és süppedős perzsaszőnyegek. Dav még sosem járt ilyen lakásban, és megint csak azt gondolta, az európai nagyvárosokban talán minden lakás ilyen. A magas mennyezetet, a palotába illő tekintélyes szárnyasajtókat és a hatalmas ablakokat lenyűgözőnek találta.

Hasonmása helytel kínálta.

– Nos, hogy tetszik Európa? – kérdezte meglehetősen közömbös hangon.

Dav nem felelt. Még mindig leplezetlenül szemlélődött.

– A lakások nem ilyenek otthon nálunk – jegyezte meg a másik Dav.

– Itt minden más, nemcsak a lakások – felelte Dav.

Hallgattak, majd a csendet Dav törte meg.

– Véletlen találkoztál Liával? – kérdezte.

– Nem véletlenül – felelte a másik. – És te sem véletlenül.

Megint csend lett.

– Ismerem az emlékeidet – szólalt meg Dav.

A másik bólintott.

– Azok nemcsak az én emlékeim. Sok embertől kaptam őket. És bennük van a múlt meg a jövő is.

Dav elgondolkodott.

– Hogyan lettél a hasonmásom? – kérdezte.

– Megadtad az íriszmintádat – felelte a másik. – A fejlesztőknek így már könnyű volt továbblépni – mondta.

– Kitalálhattam volna, hogy akkor kezdődött – bólintott Dav, aztán valamiért hirtelen a delfinek jelentek meg előtte, ahogy egymás után sorban a partra vetik magukat.

– Igen, akkor – mondta a másik. – A történeted nem a delfinekkel kezdődött, de talán velük végződik – tette hozzá merev mosollyal.

Mivel Dav nem felelt, folytatta.

– Mint tudod, a valóság csak szimuláció. Hamarosan elkészül az újabb verzió, és akkor minden, ami most van, eltűnik, átadja helyét a frissített változatnak.

– Ezt az elméletet ismerem – jegyezte meg Dav.

– Tudom, hogy ismered. És akkor valószínűleg azt is sejtet, hogy a frissítés már elkezdődött. Ez egy fokozatos folyamat. Eleinte lassú. De hirtelen gyorsul, mint amikor egy program újabb verzióját telepítet a számítógépre. Én azonban már a te frissített változatod vagyok.

Dav lehajtotta a fejét.

A másik felállt.

– Mennem kell. Tedd a dolgodat. A lakásban mindent megtalálsz, amire szükséged lehet – mondta, majd felállt.

Az előszoba felé indult. Felhúzta Dav sportcipőjét, és vette a hátizsákot.

– Minden jót – mondta, és kezét nyújtott.

Dav nem felelt. Megszorította a feléje nyújtott kezét, és halkán betette az ajtót a másik után.

